

LIVIU RADU

WALDEMAR

romanț

TRITONIC
fiction.ro

Liviu Radu s-a născut în 1948 în București. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secția calculatoare. A debutat cu povestirea „Fața reală a planetei Marte“ în revista *Quasar* nr.5/1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste 40 de cărți. A obținut numeroase premii, cel mai important dintre ele fiind cel al Convenției Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia).

Bibliografie:

Romane: **Trip-Tic** (1999), **Opțiunea** (2004), **Spaime** (2004)

Proză scurtă: **Spre Ierusalim** (2000), **Constanța 1919** (2000), **Babl** (2004), **Cifrele sunt reci, numerele-s calde** (2006).

Este prezent în antologiile: **Nemira '96**, **Timpul eroilor** (2001), **România SF 2001**, **AtelierKult: povestiri fantastice** (2005)

Aș vrea să zburăm, mărturisesc,
Dar ne țîrîm
Către un alt țărîm,
Neomenesc...

PRIMA CARTE

Tărîmul celălalt

1. Hora ielelor

1

Oboșiți de cât îi fugărise vîntul, norii se odihneau rezemați de culmi. Printre ei, razele de soare se strecurau discret, ca un zîmbet înțelept — și un pic ironic — prin barba creată a unui rabin bătrîn.

Waldemar stătea întins pe spate în iarba înaltă, privind cerul. Îl copleșea atîta albastru... Se pierdea în el, se topea, devenea o fărîmă din imensitatea aceea fără formă și densitate... Intra într-o transă ce-i curăța memoria de toate lucrurile mărunte, absurde, ale cotidianului meschin.

Muntele rămăsese singurul său refugiu. Rămăsese locul unde nu avea nevoie de nimeni ca să se simtă altfel. Ca să se simtă altul.

Probabil că muntele îi oferea ceva ce avea valoare doar pentru el. Încercase să-și convingă prietenii să-l însoțească în excursiile lui fără țel, în hoinărelile sale prin văi umbroase și peste culmi bătute de soare, dar nu reușise. Unii îl refuzaseră din comoditate. Se îmburgheziseră prea mult, deveniseră prea sedentari ca să mai simtă bucuria mersului pe jos și a miresmei de rășină. Alții preferau excursii în grup, cu grătare și casetofone ce umpleau văile de urletele melodiilor la modă. Misticismul naturii nu le spunea nimic. Pentru el, muntele dăruia liniște și împăcare indiferent de anotimp, și prin arșița verii, și prin nămeții iernii. Altor muntele nu le pria decît dacă era garnisit cu șosele asfaltate, cu popasuri turistice înzestrate

cu bere rece și cu sfirîit de mititei. Adică atunci cînd natura era castrată, cînd era lipsită de ceea ce o deosebea de jungla de asfalt citadină.

Rămînea mereu singur... Și pe munte, și în viață. Nu reușea cu nici un chip să-și găsească parteneri. Doar prieteni de pahar și de discuții sterile.

Poate cerea prea mult. Probabil că pretindea celorlalți cel puțin atît cît le dăruia el însuși. Sau cît credea el că le dăruia. Și nu primea înapoi nimic. Sau rămînea cu impresia că nu primea nimic.

Sau se înșela. Nu știa să aprecieze ce i se oferea. Nu-și dădea seama care era cantitatea maximă care se putea obține de la fiecare, de aceea nu putea să aprecieze dacă ceilalți îi dăruiau tot ce se putea sau se zgîrceau, păstrînd pentru alții simțiri și înțelegeri ce i s-ar fi cuvenit...

Oricum, prietenii îl dezamăgiseră. Nu-i răspundeau din străfundul sufletului, ci doar din vârful buzelor. Nu încercau să-l înțeleagă, să-i iasă în întîmpinare, să împărtășească acele bucurii simple, nefalsificate, care-i năpădeau mintea uneori, și care i-ar fi umplut și sufletul, dacă ar fi avut posibilitatea să le ancoreze acolo, împărțindu-le cu alții și simțindu-se, prin acest lucru, o parte a lor, după cum și ei ar fi devenit o parte a sa.

Oamenii nu dăruiau nimic. Se mulțumeau să ia, cu lăcomie hulpavă, nesătulă.

Dar muntele dăruia totul, fără să ceară nimic. Doar să vii la el, să te împărtășești din dărnicia lui...

2

Ajunsesese pe culme. Cărarea făcea un mic ocol pe creastă, ca și cum nu s-ar fi îndurat să se aventureze la vale, printre steiuri și grohotișuri.

Se oprise și se așezase pe o stîncă. Mersese mult, repede, și obosise. Aprinsese o țigară și aștepta să i se usuce transpirația, să i se relaxeze mușchii. Se lăsă în voia razelor de soare și închise ochii, percepînd lumina portocalie prin pleoape.

Simți o apăsare pe umeri. Încercă să se întoarcă și auzi un mîrîit înfundat. Înlemni. Apoi auzi și vocea ciobanului:

— Stai liniștit, domnule, că nu-ți face nimic! Așa se joacă el. Fugi de-acilea, javră!

Labele dulăului se ridicară. Răsuci capul și-l văzu: o namilă albă, cu un ciuf ce-i acoperea ochii. Zgardă groasă, plină de țepi de metal. Îl trecu un fior: dacă ciobanul n-ar fi fost aproape, ciinele l-ar fi sfișiat, fără ca el să-i poată opune rezistență. Nici nu-l auzise cînd se apropiase...

Sudoarea ce se uscasa fu înlocuită cu alta, rece ca gheața...

Apoi auzi iar vocea ciobanului:

— N-ai o țigară, domnule? Că aici, în munți...

Îi întinse pachetul de Carpați și-i făcu semn să-l oprească.

— Mulțumesc, rînji omul și plecă, după ce-și fluieră cîinele.

Se speriască degeaba. Probabil că asta era trucul individului de a face rost de țigări. Turiștii, încîntați că scăpau nevătămați, nu se zgîrceau... Pînă și aici, pe munte, începuseră să se practice chestii din astea.

Oftă, își luă rucsacul și porni mai departe.

3

În timp ce mergea pe cărarea abruptă, în pas săltat, mintea lui, liberă de orice grijă, revenea la obsesiile obișnuite. De ce nu reușea să se înțeleagă cu nimeni? De ce nu găsea limbajul comun care să-i deschidă porțile comunicării cu ceilalți?

Într-o noapte de beție, Liviu îi făcuse un simulacru de analiză psihologică. Pe vremea aceea, Liviu, proaspăt divorțat și singur, venea des pe la el. Se îmbătau și ascultau muzică. Descoperiseră că, atunci cînd ascultau muzică împreună, intrau, într-un fel, în rezonanță, își amplificau reciproc sentimentul de recepționare a mesajului interpretului, îl simțeau mai bine și mai amplu decît dacă ar fi ascultat singuri discurile respective. Petreceau nopți întregi delectîndu-se cu LP-uri de succes ale momentului:

Gentle Giant, Tubular Bells al lui Mike Oldfield, *Short Stories* al lui Jon Anderson și Vangelis și — favoritul lui Liviu, care urmărea textul tipărit pe coperta discului — *Rain Dogs* al lui Tom Waits. Și Pink Floyd. Cît mai mult Pink Floyd. Și Roger Waters... Pălăvrăgeau în neștire pînă-n zori... Filozofii ieftine. Drumuri închise, care nu duceau nicăieri. Era, totuși, ceva: o tentativă de comunicare. Pe urmă, Liviu începuse să avanseze în funcție, cariera îl absorbiase cu totul, venea tot mai rar... Obosit, fără chef de vorbă, distant, preocupat... Încă o legătură care se rupsese...

În noaptea aceea, Liviu se dezlănțuise fără milă. Era atît de beat, încît probabil nu-i păsa că-l rănește.

— Cauți un substitut de tată, Waldy! (De obicei îi spune Waldemar, ca toată lumea. Doar cînd se îmbăta și devenea sentimental folosea diminutivul ăla penibil. Și făcea acest lucru după ce-i ținuse o prelegere despre copiii care au un prenume ce nu permite folosirea unui diminutiv rezonabil — și dădea exemplul său — și care, drept urmare, se maturizează prematur, neavînd parte de alinturi corespunzătoare la vîrsta la care au neapărată nevoie de dragoste și ocrotire) Ești un complexat, suferi de un complex de inferioritate, băiete, deși n-ai nici un motiv. Lipsa de apreciere a tatălui tău te-a marcat puternic. Suferi pentru că n-ai reușit să-l depășești, să-i arunci în față că s-a înșelat în privința ta. De aia cauți pe cineva să te asculte, să te înțeleagă, să-ți dea sfaturi și să te laude pentru ce faci. Degeaba! Tatăl tău a murit convins că fiul lui e un ratat. Și nu mai ai cum să schimbi lucrurile. Asta e. Ori îți suporti povara, ori ajungi la balamuc.

Poate avusese dreptate, gîndi Waldemar. Individul ăla egoist, singuratic și egotist, preocupat doar de realizările lui minuscule ce-l săltau cu un milimetru deasupra gloatei în care se cuibărise, reușea uneori să lovească direct la țintă.

Dacă era sincer cu el însuși, trebuia să recunoască faptul că toată viața se considerase inferior tatălui său. Mare erou, aviator de performanță, plin de decorații ca un mareșal sovietic, menționat în cărțile de istorie militară a